

تحلیلی در باب نارسایی‌های رسانه‌های داخلی در امر گفتمان پیشرفت

نارسایی‌های رسانه

مفهوم نزدیک به رسانه پیشرفت در ادبیات دانشگاهی، «ژورنالیسم توسعه» است. واژه ژورنالیسم توسعه پنج دهه قدمت دارد. ادعای ژورنالیسم توسعه بویژه در کشورهای پسااستعماری این است که به جوامع کمک می‌کند تا استانداردهای زندگی خود را بهبود بخشند. در سال‌های پس از انقلاب اسلامی، با وجود تلاش‌های ارزنده در حوزه «تبیین»، «بازنمایی» و «مطالبه» پیشرفت، اما به دلیل پراکندگی فعالیت‌های مرتبط با این حوزه در رسانه‌ها و نیز فقدان پشتیبانی منسجم راهبردی و پژوهشی، این تولیدات نتوانسته است به شکل درخوری گفتمان پیشرفت را در جامعه منتشر سازد. در این نوشتار، برخی چالش‌ها و آسیب‌های محتوایی و قالبی رسانه پیشرفت بیان شده است.

سید مجتبی
قافله‌باشی

نویسنده

جمهوری اسلامی
فراتر از پارادایم
مادی‌گرایایی، به
دنبال الگوی
انسان‌ساز پیشرفت
بر مبنای ارزش‌های
اسلامی و میراث
ایرانی است.

هویت پشتیبان

پیشرفت هر جمعی بر پایه هویت پیشین او رقم می‌خورد. ملتی که خود را دارای قدرت خلاقیت نداند، در ادامه سنت تاریخی خود به تقلید روی می‌آورد و ملتی که به استعدادها و تاریخی خود در خلق دستاوردهای پیشرفت‌گونه آگاه باشد، ادامه این مسیر را تمنا می‌کند. اما در عموم رسانه‌ها، هویت اسلامی ایرانی مردم و توان آنها در ایجاد حرکت‌های اجتماعی کم‌نظیر (مانند نظام همیاری) و یا توسعه فناوری‌های بومی (مانند قنات و بادگیر) مورد توجه نبوده و این میدان به ادعاهای جریان روشنفکری و نوشته‌های مستشرقان مبتنی بر تحقیر ایرانیان واگذار شده است.

انقلاب و تحول

انقلاب اسلامی ایران، محل تقاطع مکان و زمان برای رقم زدن نقطه در تاریخ بوده است. پس از انقلاب، خودباوری ایرانیان ارتقا یافته و بازگشتی جدید به سنت‌های ارزشمند گذشته رقم خورده است. ایران کوچک شده و تحقیر شده، بزرگ شده و مرزهای معنایی و فرهنگی خود را در کشورهای اسلامی